

Wouter Deprez' ontroerende verzamelwoede is dik in orde

Wouter Deprez verhuist en dus *moet* er 'ontspuld' worden. Maar hij geeft zijn herinneringen niet af zonder slag of stoot.

Wouter Deprez, die als ingeweken West-Vlaming al jaren in Gent woont, verhuist binnenkort naar *den buiten*. Naar Vinderhoute, waar zijn vrouw een bloemenboerderij zal opstarten. Het is haar late roeping, zegt hij. Hij heeft zijn levensdoel al eerder gevonden: op zijn vijftiende, toen hij met sketches op school plots de aandacht van de meisjes wist te trekken. Maar te *fraai* ("te braaf" op zijn West-Vlaams) wachtte hij nog tien jaar eer hij daadwerkelijk de comedyscene betrad.

Verhuizen is altijd een nostalgietrip: welke spullen blijven en wat *moet* weg? Een rekwisiet van een van zijn eerste optredens is de spiegelbol die hij op zijn hoofd droeg, en waarmee hij in 2003 Humo's Comedy Cup won. Die vondst werkt 21 jaar later nog altijd, zo blijkt uit de reactie van het publiek, en de bol gaat dus mee.

Een mens die sterft is als een museum van herinneringen dat afbrandt. Een mens die verhuist, is als een sorteercentrum vol spullen waar de tijd je ongenadig aanstaart. Het is een 'memento mori', weet *Deprez* nog van de gehate lessen Latijn. Voor *Deprez*, met zijn onstuitbare verzamelwoede van lp's van Brel tot schommelstoelen en kruisbeelden, is zo'n verhuis een hel. En een bron van frustratie voor zijn vrouw, die de geaarde 'yin' is voor zijn onrustige 'yang'.

Aardappelmesje

De titel van zijn show, *Wouter moet meer orde hebben!*, had op zijn schoolrapport kunnen staan. Dat rapport krijgen we ook te zien in deze *trip down memory lane*, waarbij *Deprez* op de scène laveert tussen een boel spullen en een overheadprojector.

Maar soms is wat je ziet niet wat je ziet. Een aardappelmesje is de aanzet tot een gedachtestroom over generaties. Zoals bomen onder de grond communiceren via elkaars wortels, zo werkt ook het brein van *Deprez*, dat zijn liefde voor objecten aan mensen verbindt.

En zo gaat het van zijn 89-jarige vader naar zijn puberende zoons, naar de verschuivende blik op mannelijkheid en samenlevingsvormen (of waarom *meer* isolatie niet altijd voor *meer* warmte zorgt in huis).

Fanatieke verzamelaars of *hoarders* – er bestaat zelfs een tv-programma over – vind je in alle gradaties, maar wat hen en ook *Deprez* verbindt, is dat bij hen materie met emotie verweven is. Zoals zijn vader de urne maakte voor *Deprez'* moeder, zo ambachtelijk is *Deprez* zelf in zijn taal: hoe hij verhalen smeedt, zijn woorden soldeert, spijkers met koppen slaat met zijn verzameling kruisbeeldjes, en tragikomisch schommelt in een van zijn zeven schommelstoelen. En ook hoe hij zijn liefde voor zijn verzameling boeken belijdt: Pessoa liet hem reizen in zijn hoofd, Montaigne verschafte hem inzicht in vriendschap, en Kafka over de lengte van het leven. Je *moet Deprez* heten om met deze 'comedy' een tot de nok gevulde Capitole in Gent tot muisstille ontroering te brengen.

Bloemen verwelken

Zijn verzamelwoede doet *Deprez* zelf uiteindelijk een beetje de das om. Met zo veel materiaal duurt de show een dikke twee uur. Dat voelt iets te lang aan, met te veel lijntjes die hij nog wil verbinden terwijl het verhaal eigenlijk al verteld is.

Maar soms schuilt in onvoorziene omstandigheden de grootste schoonheid. Wanneer bij de première technisch iets fout loopt, beschrijft *Deprez* wat we eigenlijk hadden moeten zien. Bloemen verwelken, schepen vergaan, maar waar materie het laat afweten, blijft de verbeelding bestaan.

Liv Laveyne